

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: Vulpes

Cím: A pinczerek

Forrás: Az Ujság

Bp.
(Hélv)

1918 VI 14
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

640.241

Hely

Idő

"1918"

Személy

Helyszám

Budapest főváros háziyomdaja 1919.

A pinczerek.

Nagy rokonszenvvel néztük a pinczerek legutóbbi bérmozgalmát. Velük éreztünk még a mozgalom előtt is, s mindenki becsületesen iparkodott a hozzánk közelálló és életünket és étkezésünket kormányzó derék sereg helyzetén könnyíteni. Nem is olyan régen volt, de gyakori volt: a közönség megkezdte a borralalók önkéntes emelését. Az apró pénzcskék, a fillérek és a krajczárok eltűntek a tálczákról. Felvonult a nikkell, s még a borfiu is egy-két-három hatosos borralalókhöz szokott. A papiros is gyakori vendég lett a korcsmaasztalon. A fizető pinczér, a ki rendszerint nagyobb jövedelemmel dicsekszik, mint egy curiai bíró, két-három, sőt tiz koronás borralalótól se ijed meg, olyan edzett a szervezete.

De hát mi elég a mai drága világban? Semmi se elég. Sokat lehet keresni sok munkával, eleget soha.

A pinczerek tehát nagyobb bért követeltek a gazdáiktól. S nehezen bár, de kivívták a béremelést. Tekintélyes béremelést vívtak ki, bár a vendéglősök és korcsmárosok kézzel-lábbal kapálózta a javítás ellen.

Most ismét szent a béke pinczér és vendéglős között. Egy hét óta nagy örömünkre megy minden tovább a régi kerékvágásban.

Azaz dehogy is a régi kerékvágásban. Egészen másképp mennek a dolgok.

Most ötödnapja betérek a rendes korcsmába, a melynek a vendéglőse csak olyan, mint a többi vendéglős: szenvedélyes áremelő.

Nézem az étlapot. Minden, de minden drágult. Husz fillérrel, harminczszal, ötvenen. Némelyik többel. Ejnye, mi is lett csak hamarosan drágább? A hus? Nem, a hus olcsóbb lett. A főzelék? Nem, a főzelék is olcsóbb lett. A zsir? Nem, a zsir átvedlett margarinná és

olcsóbb lett.

Mi emelte mégis a vendéglősön kívül az ételek árát? Megvan. A pinczerek fizetése nagyobb lett. Ezt szedi be rajtunk a vendéglős. Régi szokás szerint persze duplán, sőt háromszorosan. Mert az a pinczér negyven-ötven vendéget szolgál ki délben, ugyanannyit szolgál ki este, tehát már száz helyről szed be a korcsmáros harmincz-negyven filléres hozzájárulást. S mivel a legtöbb ember nemcsak egy ételt eszik, hanem levest is, hust is, főzeléket is, tésztát is, tehát már négyszázszorosan tulajfizetjük a pinczerek béremelését.

Most harmadnapja megint betérek a rendes vendéglőmbé, a melynek a tulajdonosa csak olyan, mint minden más korcsmáros: szenvedélyes bőrlészedő.

Nézem az étlapot. Hát megint emelt. Husz-harmincz-ötven fillérrel minden ételt, durch die Bank. Megint sub titulo pinczerek béremelése, mert megint nem drágult a piacon semmi.

Egy szót se szóltam volna, ha az én korcsmárosom, a ki semmivel se jobb, de semmivel se rosszabb a többinél, tegnap megint nem emelt volna. Megint végig az egész vonalon, megint igen jelentősen.

Ma már ott vagyunk, hogy a pinczér béremelésének éppen a nyolczszázszorosát fizetjük meg, a nélkül hogy a borralaló-teher lekerült volna a vállunkról. Ma már ott tartunk, hogy a leghitványabb husétel legfiligránabb adagja kilencz-tizenkét-tizenöt korona minden rongyos butikban. Ma már ott tartunk, hogy fel kell jajdulni: ezt már nem bírjuk tovább.

Örök rejtély marad előttem, hogy a korcsmárosok miképp is lehettek olyan kapzsi, irigy, rosszmájú fajzat, hogy kézzel-lábbal dolgoztak a pinczerek bérmozgalma ellen. Hisz ez a béremelés a legbrillánsabb üzlet az ő számukra.

Semmin a világon annyit keresni nem lehet, mint ezen a csip-csup béremelésen.

És örök rejtély marad előttem, hogy mire valók és mivel foglalkoznak az ugynevezett ármegállapító bizottságok? Hol laknak ők, hol étkeznek ők, s mit csinálnak ők? Ha ezek az urak léteznének valahol, ha foglalkoznának valamivel, ha messzibbre néznének, mint a becses orruk becses hegyéig, nem kellene egyebet tenniük, csak tiz egymásután következő napról beszerezni az összes vendéglős összes étlapjait. És akkor plajbászt vehetnének a kezökbe, és játszai könnyűséggel kiszámíthatnák, hogy a korcsmárosok minden tiz koronáért, a mit egy-egy pinczérre egy-egy hétre rászántak, legalább is száz koronát vasalnak be a közönségen minden áldott nap.

És e mellett még a korcsmárosok a derék, jó emberek.

Mindezt azonban az ármegállapító urak nem látják, nem hallják, nem tudják. S talán jobb is így. Mert ha ők is törődnének a szegény publikummal, miből élne akkor az ujságíró?

Vulpes.